

opusdei.org

Upoznati Njega i upoznati sebe (VIII): U pravo vrijeme

“Trebamo se prisjetiti predivnih, velikih stvari koje je Bog učinio za svakog od nas, budući da molitva prisjećanja čini mnogo dobra kršćanskom srcu.”

2.10.2020.

Kada je Marija ušla u njen dom, Elizabeta je shvatila da Marija više nije ono dijete kojeg se sjećala. Elizabeta je vjerojatno bila prisutna

na Marijinom rođenju i poznavala ju je kao izvanrednu djevojčicu. No sada su mnogo godina živjele razdvojene. Kada je ponovno vidjela Mariju, Elizabeta je osjetila duboku radost. Evanđelist nam govori da je bila ispunjena Duhom Svetim i naglas uzviknula: *Odakle meni ta milost, da majka Gospodina mojega dolazi k Meni?* (Lk 1, 43).

Elizabetina radost proizišla je iz života obogaćenim molitvom. I ona i Zaharija smatrali su se svetima – *pravednima pred Bogom* – i mnogi su ih ljudi gledali s divljenjem (usp. Lk 1,6). No, samo je njih dvoje znalo sve što je značilo nastojati živjeti blizu Boga sve te godine; njihova su iskustva sadržavala toliko toga što se nije moglo prenijeti drugima, kao što se događa i svima nama. Elizabetina radost proizišla je iz prošlosti ispunjene tugom i nadom, nevoljama i otkrićima, ali je sve to pomoglo produbiti njen odnos s Bogom. Samo

je ona znala koliko je teško bilo prihvatiti činjenicu da ne može biti majkom, kad je to bio blagoslov za kojim su židovske žene najviše čeznule. Ali Gospodin je htio da prođe kroz tu kušnju kako bi ju doveo do veće bliskosti s Njim.

Uslišana ti je molitva

Naš odnos s Bogom, naša molitva, također uvijek sadrži nešto jedinstveno i neobjašnjivo, kao Elizabetina. Naš život ponekad se čini kao život osamljene ptice u Psalmima (usp. Ps 102,7), ali ptice, kao što je Sveti Josemaria rekao, kojoj Bog želi da se uzdigne poput orla koji leti toliko visoko da se čini da dodiruje sunce. Samo On zna koje je pravo vrijeme i trenutak za svaku pojedinu osobu. Bog želi da postignemo "božansku intimnost" s Njim mnogo više nego što možemo zamisliti.

No činjenica da samo On zna pravo vrijeme – kao što je znao pravo vrijeme za rođenje Ivana Krstitelja – nije prepreka našoj želji za većoj bliskošću s Njime, niti nas sprječava da neprestano molimo Boga za ovo, tražeći ono što je veće, stojeći na prstima u gužvi kako bismo vidjeli Isusa gdje prolazi, ili se pak penjući na stablo, kao Zakej. Možemo zamisliti koliko je često Elizabeta uzdizala svoje srce Bogu i poticala svog supruga da čini isto, sve dok Zaharija napokon nije čuo riječi: *Žena će ti Elizabeta roditi sina. Nadjenut ćeš mu ime Ivan* (Lk 1,13).

Elizabetina molitva puna vjere kovana je u pročišćavajućoj peći nedaća i vremena. Njen se život približavao kraju, a Božja joj je volja i dalje bila misterija. Zašto nije poslušao njene molitve svih tih godina? Zašto joj nije podario dijete? Zar je čak i svećeništvo njenog supruga bilo nedovoljno da ispuni

njihov zahtjev? U njenoj očitoj potrebi, u neučinkovitosti njene molitve i Božje očigledne tišine, njena vjera, nada i milosrđe pomalo su se čistili. Jer ne samo da je ustrajala; svakim danom se mijenjala, prihvaćajući uvijek i u svemu Božju volju. Možda je ovo sjedinjenje s Križem – kojeg je Elizabeta na neki način predvidjela – najbolji način za dokazati autentičnost naše vjere: *Ali ne moja volja, nego tvoja neka bude* (Lk 22,42). Kao muškarci i žene starog saveza koji su prihvatili Božju volju, i mi kršćani smo pozvani na isto. Uvijek je pravo vrijeme za molitvu: *Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo.* (Iv 4,34).

Vrijeme za prisjećanje

Možda je sama Elizabeta zadržala upaljen plamen molitve u ostarjelom Zahariji, dok se anđeo napokon nije ukazao njenom suprugu. Gospodin je

dao sina njoj, koju su nazivali jalovom, jer uz Boga ništa nije nemoguće (Lk 1,36). Stoga prihvativši osnovni proces pročišćenja koji On sprovodi u onima koji Mu dopuste, Elizabeta je uzviknula u molitvi ono što, nakon toliko godina, mi i danas ponavljamo: *Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje* (Lk 1,42).

Znati da naš put Bogu nosi sa sobom duboko sjedinjenje s Križem neophodno je da bismo shvatili kako je ponekad ono što se čini stagniranjem zapravo napredak.

Zato, umjesto da čekamo bolja vremena, ili molitvu koja se više slaže s našim ukusom, zahvalno ćemo prihvatiti hranu koju nam Bog želi dati. "Ako pogledamo uokolo, shvatit ćemo da postoji *toliko hrane koja nam se nudi*, a ne dolazi od Gospodina, a čini se primamljivija. Neki se hrane novcem, neki

uspjehom i taštinom, neki moću i ohološću. No hrana koja zaista hrani i zasiti jest ona koju nam Gospodin daje! Hrana koju nam Gospodin nudi drugačija je od ostale hrane, i možda se ne čini ukusnom kao neka druga jela koja nam svijet nudi. Tako sanjamo o drugim jelima, kao što su Židovi radili u pustinji kad su čeznuli za mesom i lukom koje su jeli u Egiptu, ali su zaboravili da su te obroke jeli za stolom ropstva. U tim trenucima kušnje, prisjećali su se, ali imali su bolesno pamćenje, selektivno pamćenje. Ropsko pamćenje, ne slobodno.” (1)

Zbog toga bismo se trebali zapitati: *odakle želim jesti?* Kakva su moja sjećanja? Sjećanja na Gospodina koji me spašava ili ono o mesu, češnjaku i luku u ropstvu? Kojim sjećanjima zadovoljavam svoju dušu? Želim li jesti krutu hranu ili se hraniti mlijekom? (usp. 1. Kor. 3,2).

Kao što se dogodilo s Izraelcima, može se pojaviti kušnja da gledamo unatrag na svoj život i čeznemo za češnjakom i lukom iz Egipta. Izraelci su se zasitili hranjive mane, koju su prvo smatrali blagoslovom i znakom zaštite (usp. Br. 21,5). Ovo se može dogoditi i nama, posebice kad postanemo hladni jer zanemarujemo osnovne uvjete molitve: težnja za pribranošću, briga o malim detaljima pobožnosti, odabir najboljeg vremena, sudjelovanje cijelim srcem... Onda, s više razuma nego ikad, trenutak je da se prisjetimo, da pretražimo po svom sjećanju, potražimo u molitvi i duhovnom štivu postojanu hranu o kojoj govori Sv. Pavao, koja proširuje naše vidike i naš pogled.

Kao privučeni magnetom

Prisjetiti se u molitvi svega što je Bog učinio za nas mnogo je više od samog pamćenja. Povezano je s pojmom

“spomena” u izraelskoj religiji; odnosno, spasonosnim događajem koji omogućuje otkupljenje. “Molitva prisjećanja” o kojoj govori Papa Franjo novi je razgovor o onome što je već poznato, sjećanju na prošle događaje koji se shvaćaju u novom svjetlu. Prizivamo u sjećanje ključne epizode našeg odnosa s Bogom i razumijemo ih te ih živimo svaki put na drugačiji način. Ovo je možda ono što se dogodilo Elizabeti kada je, svjesna svog majčinstva, na novi način shvatila Božje planove za nju.

Prolaskom godina, u skladu s našom posvećenošću i otporom, naš Gospodin nam otkriva svoje tajne s novom dubinom. On želi da se uzdignemo jako visoko, gotovo kao u polagano uzdižućoj spirali. Istina je da ne moramo uspjeti u uzdizanju i umjesto toga možemo se nastaviti vrtjeti u horizontalnim krugovima; ili se možemo brzo uspeti i zastraniti, napuštajući dijalog s našim

Stvoriteljem. No On nikada ne odustaje od odlučnosti da provede svoju volju za nas; Njegovi planovi su planovi odabira i pravdanja, posvećenja i veličanja (usp Rim 8,28-30).

Kao i mnogi drugi duhovni autori, Sveti Josemaria opisuje ovaj proces na živopisan i snažan način. Dušu "privlači Bog kao što magnet privlači željezo. Osoba počinje voljeti Isusa na efektivniji način, slatko i nježno iznenađeno susretom s njim" (2). Kada meditiramo o tajni božanskog sinovstva, poistovjećenosti s Kristom, ljubavi prema Božjoj volji, čežnji za suotkupljenjem...i osjetimo da je sve ovo dar Duha Svetoga, shvaćamo jasnije naš dug Njemu. Tada zahvalnost naglo raste u nama. Postajemo svjesniji Njegovih poticaja, koji su mnogo češći nego što mislimo: "Ne mislim sada na izvanredne situacije. Naprotiv, ovo spada u normalna iskustva koja jedna duša

vrlo dobro može doživjeti: nju može ludost ljubavi tako zahvatiti da na sasvim prirodno i bez okolišanja, shvaća nauku patnje i života.” (3)

Zadivljeni smo kad otkrijemo Božju neizmjernu ljubav prema nama kroz čitav naš život: dan za danom, godinu za godinom – sve otkad smo bili u majčinoj utrobi! *U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijehe naše* (1 Ivanova 4,10). Zadivljeni smo kada otkrijemo da je naš život vođen očaravajućom i neodoljivom ljubavlju. Upravo se to dogodilo Elizabeti: *svidje mu se skinuti s mene sramotu među ljudima.* (Lk 1,25). Nakon godina u tami, shvatila je da ju Onaj koji je Prijestolje Ljubavi beskonačno voli – na način na koji uopće ne zaslužuje i koji nikada u potpunosti ne može shvatiti ni uzvratiti. *Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega?* (Lk 1, 43).

Kako je moguće da me Bog toliko voli? Isto tako, s određenim sramom i tugom: Kako to nisam prije shvaćala?

Svaka iskrena molitva priprema naše srce da zna kako tražiti (usp. Rim 8,26) i kako primiti ono što tražimo. Staviti ljubav prema Bogu u svaki vid pobožnosti, veliki ili maleni, olakšava ovaj put: obraćanje Isusu njegovim imenom, iskazivanje naše ljubavi bez ikakve suzdržanosti... Moramo ustrajati i odmah odgovoriti na male dodire ljubavi. Trebamo se "sjetiti predivnih, velikih stvari koje je Bog učinio za svakog od nas", budući da molitva prisjećanja "čini mnogo dobra kršćanskom srcu". (4) Kao što bi Sveti Josemaria često preporučio: "Svaki pojedini od nas treba o tome promisliti što je Bog za njega učinio." (5)

Bog je sve i to je dovoljno

Elizabeta bi često prevrtala po sjećanju sve što je Bog učinio za nju.

Kako je samo preobrazio njen život! I koliko je odvažna sama ona postala! Otada njeno ponašanje poprima jedinstveno bogatstvo. Postiže veću jasnoću u slijeđenju Božjih planova: *Nipošto, nego zvat će se Ivan* (Lk 1,60); i ona jasno vidi Božje djelo u svojoj rođakinji: *Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!* (Lk 1,45). Elizabeta se sada ponaša kao osoba koja razgovara s Bogom čitavim svojim srcem.

Isto tako, u našoj molitvi mora biti ljubavi i borbe, slave i naknade, klanjanja i molbe, ljubavi i intelekta. Trebamo biti što odvažniji jer sada razumijemo da nije upitno ispunjenje, već ljubljenje cijelim našim srcem. Prakticiranje pobožnosti, osobe oko nas, dužnosti svakog dana iste su kao i prije, no mi se s njima više ne suočavamo na isti način. Sloboda našeg duha raste, "sposobnost i uobičajeni stav

djelovanja iz ljubavi, posebno u trudu da se slijedi ono što u svakoj okolnosti Bog traži od svakoga pojedinca". (6) Ono što se nekoć činilo teškom obvezom sada postaje prilika za susret s Ljubavlju. Savladavanje sebe samih zahtijeva neprestani trud, ali sada je taj trud ispunjen radošću.

Suočeno s beskrajnom Božjom ljubavlju i našim jadnim ljudskim odgovorom, naše srce izgovara duboku molitvu kajanja i naknade. Dolazi tuga kada uvidimo naše grijehе i potiče nas na osobno kajanje. Raste uvjerenje da je "Bog sve, a ja ništa. I to je dovoljno". (7) Stoga se možemo riješiti mnogih "štitova" koji sprječavaju kontakt s Njim.

Tada nastaje iskrena i duboka zahvalnost, koja prelazi u klanjanje. "Klanjati se Bogu znači priznati ga kao Boga, kao Stvoritelja i Spasitelja,

Gospodina i Gospodara svega što postoji, kao beskonačnu i milosrdnu Ljubav". (8) Trebamo upotrijebiti sve ključeve našeg srca. Tada će naša molitva biti drugačija i obogaćujuća, a neće se svoditi na iste zamorne izvore i kada uzvratimo osjećajima i kada se to ne dogodi, jer ono Božje dobrote što iskusimo svejedno nije Bog. On je uvijek beskonačno veći od toga.

Rubén Herce

(1) Franjo, Homilija svetkovine Tijela Kristova, 19. lipnja 2014.

(2) Sveti Josemaria, *Prijatelji Božji*, no. 296

(3) *Ibid.*, no. 307.

(4) Franjo, Homilija, 21. travnja 2016.

(5) *Prijatelji Božji*, no. 312.

(6) Monsignor Fernando Ocariz, *Pismo*, 9. siječnja 2018, no. 5.

(7) *Putovanje duše: Autobiografija
Ivana XXIII*

(8) *Katekizam Katoličke Crkve*, no.
2096.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/upoznati-njega-i-upoznati-
sebe-viii-u-pravo-vrijeme/](https://opusdei.org/hr-hr/article/upoznati-njega-i-upoznati-sebe-viii-u-pravo-vrijeme/) (21.03.2026.)